

(א) [למן [ע'ג] שנת כ: ע"ג, (ב) [שנת ה: (כ) כוונת (א): (א) שנת ה: (ד) [מסכת סופרים פ"ג (ה) י"ג, (ז) [שם הלכה ט: ועו ע"ג, (ח) שנת ה: (ז) שבת ה: (ח) טס ד"ה י"ג, (ט) [שנת ה:].

הנהגות הב"ח

(א) גמ' באסקופה הנדרסת: (ב) שש דארהבי: והכי (ג) רש"י ד"ה מה לי וכו' רשות היחיד הא לא קשרתי ולא מלא משום לאנזנז: (ד) ד"ה וכו' מיאמ וכו' (ה) רשות עשרה תאין: (ו) 'תוס' ד"ה והאמר וכו' להיא דדערמור וכו' ומעטו מעלן ללן דרך גופו ולהכי לא מיתיה אלא מדרגא אע"ג דידע לברייתא דין עוילי ואיירי לקמן כגון שמשלים ארבע על ידי זריקה קס"ד:

ליקוטי רש"י

דרך ע"ש, שהגמיה למעלה מ"י גולה שלטו היה אילי הכ"י והיו מוקדם פטור. חייב. כי מה אמה ואע"ג דרך מקום פטור א"ל [שבת ט.]. מיה"ל כעומד ד"י. ועקרת כל פטעה הוא עקירה ושנתה הגול הוא תמנה (מכתוב לא:).

רב נסים גאון

הא מני בן עזאי היא דאמר מהלך בעומד דמי. עיקר דבריו בפרק יציאות השבת (דף ה) תנו רבנן המוציא ארבעה לפלטיא דרך טביו חייב וכן עזאי פטר דאמר בשלמה בן עזאי קסבר מהלך כעומד דמי:

הנהגות וצינונים

(א) "אי הכי" ליהא בדפוס פיראוד, ועי' תורת חיים: (ב) גאון יעקב מנחם יעבט להי: (ג) בדי"א אדא (גליון דפוס וילנא). היינו דפוס פיראוד ושאלכו (ד) בדפוס נוסף הוספו על הכתב: (ה) הבארות המים הגיה עוברין. ודע דמחמת "לעולם" (בהחלפת הדבור) ועי' "אצלו" (ארבע והכי שורות) ליהא בדפוס ובכתי"ב: (ו) דפוס שאלונקי "דארהבי" והכי "נדרב", כלשון הגמרא: (ז) על צד החרתין (בארות המים): (ח) כעיל' מהרש"ל י"ש שם י"ס] ומרש"א, ונהגיהו דפוס' שהיה כותב "דברין": (ט) רש"י מ"ז (יו"ק). ביני מהרש"א: (י) עי' ז"ר הלכה סי' ע"ב שיתכן מאד דגם לרב"ם היה גירסא זו:

צח.

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

ואי אמרת באיסקופה הנדרסת מה ל' תוך ארבע אמות מה ל' חוץ ארבע אמות. משום דקאי עליה לרעה לרעה והוא הדין דהאי פירכא נמי הויה לרע יתרה דלוקי רישא כר"ש: אלא אמר אביי הבא באיסקופת כרמלית עסקינן. וא"ת והא לא מפליג אביי בין כרמלית לרה"ר לקמן (טז.) גבי לא עימוד אדם כרמלית ויסתה כרמלית ואיצטירא לכו כרמלית מאי ואמר אביי היא היא ואין לומר לדוקא כתיבי הקדש שרי הכא משום ביון אצל בשר מילי אסור דלקמן (דף קד.) משמע דליכא שטת כלל באיסקופה כרמלית גבי דחומתין^א יצלת דקאמר ולא מי לוקימנא באיסקופה כרמלית ורה"ר לפניה וכוין דלגורו צירו אפילו שטת נמי ליכא משמע דאי הו' שטת לא הו' שרינן גבי כתיבי הקדש משום דשטת דמקדש צמדינה לא היתירו ואור"י גבי שמיה שרין לנגזר טפי שמה יצא אלו שרין ממתה הממונה לו צנגדו לסקרין ללאות מה צמזמוד ויס שמה ילא משתכסה דמיימי לה

אסהיא דלקמן צפ"ק דשבת (דף י"א:). צנגאו שייך לנגזר טפי גזירה לגזירה מהסיה להכא וא"ת כיון דפרישית^ב דספר דהכא לאו דוקא מאי איריא דנקט ספר משאר מילי ולפי ההוא לישא דמסקיין דקתם כתיבי הקדש עייני מעיין צהו ימאח דספר הו' דווקא וי"ל דנקט ספר לאשמועינן דצגאש שגג לא יגולו אלא לאפוקי מדרישי המגן דלמך שאין לך דבר משום שטת עומד צפני כתיבי הקדש: והאמר רבא המעביר דרך מתחלת ארבע אמות עילוי חייב. פירש צקונטרס דרך עליו למעלה מיו"ד שהוא מקום פטור ומימה לר"י דלדמייתי מדרגא הוה ליה לאימיו מת"ק דין עזאי דאמר צפ"ק דשבת (דף י"א:) המוציא מנתות לפלטיא דרך טביו חייב דליינו דרך מקום פטור ועי"ג שמיע ליה הויא צרייתא דבסמון מייתי מילתא דין עזאי וכן קשה לקמן (טז.) גבי עומד אדם כרמלית ונמשלת כרה"ר ובלבד שלא יוציא חוץ ל' אמות וקאמר צנגמרא הא הוציא חייב חטאת לימא מסייע לרעה דלמך המעביר חפץ כו' ופירש טס הקונטרס דמתני' נמי מיירי עומד על הגג שלמעלה מ"י דהו' כעין הסיא דרעב דליירי צמזעיר דרך עליו וקשה לפירושו דגג מוא דכר שמיה דרשות היחיד קמני צמזמני ולא גע' וע"ק צפ"ק דשבת (דף ט:.) גבי עומד אדם על האיסקופה כו' מסיק ובלבד שלא יטול מצעל הבית וימן לעני ומעני וימן לצעל הבית ואס נטל וימן שלשמן פטורין וקאמר ליהוי מיוצבא דרעב דלמך רעב המעביר חפץ כו' ומאי קושיא ה"ל ללמיר דרעב סבר צב"ק דשבת^ד דרך עליו כפי' ר"ח שפירש דמעביר מנע ימינו לשמאלו דהוה סלקא דעתך חייב דחטובה כמהלכת דהא מהלכת היא והשתא אחי שפיר דההיא (ז) עומד אדם על האיסקופה והכא ודלקמן איירי עומד צמזמון אחד ואינו זו ממקומו ומעביר מנכאן לבלאן דרך גופו ואיירי (לקמן ט"ז) כגון שמשלים ארבע על ידי זריקה ולהכי לא מיתיה אלא מדרגא טפי: פ"י צקונט' משום דלאו נגד מומוין צמזמני ויפ"ן כן דלפי' יש לו מנאחו טעם דלסקי כרצון ואע"ג דלא הוציא ידו מליאה פירות לחוף אמר' צריש מסכת שבת (דף ק"א:.) דאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"י וידו כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר דלא איכא אסורא דלורייתא אי הדר מעילי לא דהיי נמ' להטעם

רבינו הנאל

ומתני' ר' דמשמע היא דאמר ר' דבר משום שבות כגון זה גודל עומד בפני כתיבי הקדש ורישאי וספרי ר' שמעון ומיעתאר ר' יהודה. ורבה אוקימא באיסקופה בדרשת המשום דלא נדרסי כתיבי [הקורא] שרו רבנן ונדהו דבב"י רבה. ואוקימא (בבב"י) [אביין] באיסקופה כרמלית ורה"ר עוברת לפניה. תוך ד' אמות לרה"ר דאי נפיל ומיית ל' לא אתי ליה יחייב ויטא לא נזיר רבנן לגוללו אצלו (כברמלית) דאמור רבנן רה"ר חייב תחתיה ליה נמצא מעביר ד' אמות כרה"ר חייב תחתיה אמות רבנן לגוללו אצלו (כברמלית) וקאשרין תוך ד' אמות כרה"ר נמי נגזר דלמך מפילי ליה (להר"י). [מותר] ליה. וכי תמא דמספיקא ליה כרמלית בין רה"ר לרה"י אי מעילי ליה דרך כרמלית לא מתייב. והא אמר רבא המעביר דרך מתחלת ד' לסוף ד' העבירו דרך עליו חייב (הווא) [תת] המעביר דרך עליו כאלו מעביר למעלה מעשרה (כהר"י) [ברה"י] הוא שהוא חטוב כמקום פטור ואפי"ה חייב ופריק באיסקופה אדיך עסקינן וארה"י והכי מדבר דשבת הוא ולא אתי לאתויה מרה"ר לרה"י ואפי"ה שהוא דרך כרמלית אלא ע"י גיליא. איביעה אימבאכאשפא שאני אריך וסתם כתיבי קודש עייניה מעייני בהו וע"י גלייה הוה היעין לפיכך לאו חישינן דלמך מפילי להו בידים. ומנדוש דלמך מעיין בהו כרה"ר^ה והשלים למעניה ומעילי להו (ביב"ה) [בהדיא] לישות היחיד. הידינן כיון שלא (ה) נתון לעקרו כדי להתיר אל"א כדי לעיין אע"פ שנמלך והכניס לא מחייב אי מני כבן עזאי דאמר מהלך כעומד (ב מ"ו) ואפילו עמד בכרמלית (הניח) [הוביא] מרשות הרבים (והכרמלית) [והכרמלית] [והכרמלית] עקר הניחה כרה"י דכי היא גזונה לא מחייב. ואקשינן ומנדוש דלמך ודיק לנו רבנן מה"ר לרה"י שאין שם עמידה דהאמר ר' יוחנן

